

AZT ÁLMODTAM, HOGY EZ A VALÓSÁG tíz naplóbejegyzés

“Every word is like an unnecessary stain on silence and nothingness.” – Samuel Beckett.

2025. január 27.

17:44. Fogdaszerű szobám egyszemélyes ágyán heverek. Hátamat a hűvös, penészedésnek indult falnak támasztom. Az ágy bevetetlen, mint általában. (Anyám milyen botrányt csapna, ha meglátná: a tiszta ágyban utcai ruhában vagyok). Mentségemre szóljon, hogy éjszaka képtelen voltam elaludni; ennélfogva későn keltem; ennélfogva kapkodnom kellett reggel. Megágyazni időm így hát nem maradt. Ennélfogva.

Egy európai nagyváros. A szobák itt is ugyanolyanok, mint *otthon*, Budapesten. A társbérleti lakások magányos, dohos szobái – lehetsz bárhol a világon – mindenhol ugyanolyanok. Nincs különbség. Ez valahol megnyugtató, valahol rémisztő. A fal, amire a fénytelen szobád tisztításra váró ablakából látsz: ugyanolyan az is. Fal, szürkésfehér. Koszos. Ablakot – bár van, és ez itt nagy dolog! – kinyitni nem ajánlatos, mert a beáramló szag: leírhatatlan. Odakint sötétedik. Ezt abból következtetem ki, hogy néhány perccel ezelőtt ránéztem az órára, a külvilág fényváltozásaiból ugyanis nem sokat érzékelek. A nap sugarai minden igyekezetük ellenére is nehezen találnak utat maguknak az elzárt, magányos ablakon keresztül a szűkös, áporodott lyukba, ami most, fél évig a lakhelyem. Konstans a félhomály. Folyamatos, agresszív, totális. Otthonos.

Egyedül számítógémem enyhén pislákoló fénye töri meg az uralkodó (s uralmát mindenre kiterjesztő) fényviszonyokat. Görgetem a végeláthatatlan hírfolyamot. Végeláthatatlan, mert valóban végtelen. Akár a világűr, tágul folyamatosan. Ez szédítő. Időn túli (vagy kívüli?) élmény. Fojtogató. A híroldalak megdöbbenőbbnél megdöbbenőbb szalagcímekkel próbálják elnyerni a figyelmemet – többnyire sikertelenül; hírek a világban dúló háborúkról, korrupcióról, Magyar Péterről és Orbán Viktorról, életjobbító bölcsességek, rövid részletek régi filmekből, kisállatos videók, elvéve egy-egy sporthír. És persze reklámok. Reklámok minden mennyiségben. Nem olvasok el szinte semmit, de ami – mégha a legcsekélyebb mértékben is – felkelti az érdeklődésemet, elteszem a mentettek közé. Hét különböző mappába gyűjtöm az engem érdeklő cikkeket: színház, irodalom, film, zene, képzőművészet, politika és “későbbre”. *Hátha majd később*. Persze ekkor már tudom, már ekkor tudom, hogy sosem. Valóságtapasztalom szalagcímekből és felületesen átfutott hírekből épült katedrális. A virtualitás rák: áttéteket képez a valóságon, s az – akár a sikamlós hal – minduntalan kicsusszan kezeink közül. Nem lehet megragadni, hogy mi van. Hogy mi van valójában. Fojtogat a kényszer, hogy naprakésznek kell lenni mindig. Érzem: kezdem elveszíteni józan ítélőképességem; mi fontos, s mi érdektelen: rég nem tudom már. Elveszett ingerküszöb.

Minden és mindenki az egyediségét hangsúlyozza – így válik minden és mindenki teljességgel megkülönböztethetlenné. Összemosott világ.

Ki vagyok én?, ezen gondolkodom. Ki vagyok én ebben a világban. Mik az én álmaim, félelmeim, vágyaim. Konfliktusaim, problémáim. És mik ezek másokéihoz képest. Nem jelentéktelenek-e. *Én* nem vagyok-e jelentéktelen. Érdektelen. Mi az én történetem. Egyáltalán: van-e történetem. Ki is vagyok én. Ki is vagyok én valójában?

2025. február 02.

Gyerekként, amikor néztem magamat a tükörben volt egy játék: eltorzítottam az arcom. Így. És ha elég sokáig néztem magam ilyenkor, egy idő után elkezdtem nem felismerni magamat. Elkezdtem idegenné válni a magam számára. Egy más ember lettem. Ezt csináltam minden áldott este, lefekvés előtt. Bezárkóztam a fürdőszobába, és átváltoztam. Akkor ez felszabadított. Azt jelentette: van esély. Van esély kilépni magamból. Van esély más emberré válni. Van esély arra, hogy ne az legyek, aki vagyok. Ilyenkor szabadnak éreztem magam. Hogy nem vagyok bezárva önmagamba.

Most már viszont. Most már viszont nem tudom levetni ezt az arcot. Nyomot hagyott rajtam, ez az eltorzított arc. És már nem tudok mást látni, csak ezt, amikor reggel a liftben akaratom ellenére is szembe kerülök magammal. Már nem látom magamat. Nem látom magamat az eltorzított arc mögött. Elvesztem. Kizárultam. Kizárultam saját magamból. Kizártam magamat saját magamból.

Én vissza akarom kapni! Vissza akarom kapni azt, aki voltam! Magamat. Tudom, hogy még létezik, érzem. Érzem, hogy ott van valahol. Az a valaki. Az a valaki, aki én vagyok. Illetve, aki valaha voltam. De már nem érem el, hiába próbálkozom. Olyan, mintha lenne egy folyó. Egy folyó, amelynek mindkét partján én állok. Ez a mostani, az eltorzított arcú, ez a parazita, aki megszállt engem. És a régi én. Az igazi. Az elveszett. És nekem mindössze át kéne jutnom a túlsó partra. Néha úgy tűnik, a folyó kétségbeejtően széles, a fölötte lebegő vízpárától pedig szabad szemmel a túlsó part körvonalait is csak alig lehet kivenni. Csak a derengő fény ad reményt, hogy de, ott van, ott van a túlsó part, ott kell lennie. Ott kell lennie, hisz ott vagyok én is.

Máskor a folyó nevetségesen keskeny. *Egy nagy lépéssel talán át is tudnám lépni!*, gondolom. De egy rövid nekifutás után egy jól kivitelezett ugrással biztosan át tudnék jutni. Nem is folyó ez: patak. Nevetek, örülök, *hisz ez olyan könnyű!*, kiabálok önfeledten. Majd lassan újra elragad a bizonytalanság és a félelem. A sodrás nagyon erős, úszni benne lehetetlen. Ha

elvétem az ugrást, és beleesem, biztosan magával ragad, sokáig vergődnek a víz fodros hullámai és feneketlen örvényei közt, és csak nagyon messze vetne ki magából. És akkor nagyon messze kerülnek magamtól, elképzелhetetlenül, felfoghatatlanul messze. És akkor vége, ennyi volt. Akkor már soha nem találom meg magamat. Ebben egészen biztos vagyok.

2025. február 15.

Ma anyámmal beszéltem telefonon. Jól van, azt hiszem. *Mi a szitu, mókafej*, szólt bele a telefonba vidáman. Váratlanul egy messziről jövő, furcsa érzés kerített hatalmába. A hangja olyan. Olyan újszerűnek, már-már ismeretlennek tetszett. Hát persze, gondoltam, hisz egy hét is eltelhetett, mióta utoljára beszélünk. És a hang, a hang emléke az olyan gyorsan elillan. Néhány nap, és elfelejtem, milyen anyám hangja.

De hisz ez rémes! Mi lesz, ha már nem lesz. Ha nem lesz, és én elfelejtem a hangját, örökre. Hogy tudnék én anyám hangja nélkül élni. Csilingelő, s mégis lágy. Az egész mindenséget betöltő.

2025 március 22.

Hazatérés.

Vágytam azért már hazajönni. Legalább egy rövid időre. Külföldön azért mindig idegen maradsz valamennyire. Nem tudsz nem kívülről lenni. *Englishman in New York*. Ami persze felszabadító. Már a változás maga. Hogy nem *otthon* lenni. Más szagok, más színek más hangok. *Ott* mindig azt érzem: az emberek élnek. Úgy értem, hogy úgy igazán. Külföldön élni olyan mint a víz alól hosszú másodpercek után feljőve újra levegőt kapni. Itthon meg valahogy, mintha. Mintha. Csak úgy mintha.

Amikor dél körül leszállt a gépem Ferihegyen valami megmagyarázhatatlan rossz érzés lett úrrá rajtam. És ez az érzés egyre fokozódott, ahogy jöttem keresztül a városon. Undor, majdhogynem. Elcsípett párbeszédfoszlányok az utcán, a villamoson. *Mi az, ami nyugtalanít?*, tanakodtam. *Furcsa, hogy hogy értek mindent, amit az emberek beszélnek*, ez volt első gondolatom. De nem ez az. Valami más. Valami más zaklat fel ennyire. *Igen, tudom már!* Az emberek. Az emberek, ahogy beszélnek egymással. Az erőszak döbentett meg, és a

feltartóztathatatlan rosszkedv, ami az emberekből árad. Mindenki olyan. Olyan erőszakos. Erőszakos és ízléstelenül humortalan. Senki sem mosolyog. Senki nem néz a másik szemébe. Kétségbe estem. *Mi van itt! Hol vagyok!*

Idegen vagyok már itthon is, konstatáltam.

2025. március 28.

Állok a vasúti átkelőnél. Épphogy pirosra váltott a közlekedési lámpa, a súlyos, piros-fehér töményvas sorompók lomhán ereszkednek le. Várakozás. A menetrend szerint egy percen belül itt, a kocsim orrától néhány méterre a Budapest-Keletiből induló, Bécsen és Prágán keresztül Berlinbe közlekedő, 146 TISZA-SZAMOS jelzésű EUROCITY járatnak kéne elhaladnia. A sorba másodpercenként érkeznek újabb és újabb járművek. A kocsisor duzzad, feltartóztathatatlanul. Mindenki szokatlan türelemmel várakozik, hogy a vonat sebesen elrobogjon előttünk, a sorompók felhúzodjanak, a lámpák sárgára, majd rögtön utána zöldre változzanak, és meginduljon a kocsisor. Már hallani is lehet a vonat összetéveszthetetlen hangját. Várunk. De a vonat nem jön. Már több mint két perce, hogy a közlekedési lámpa pirosra váltott és a sorompók lomhán leereszkedtek, de a vonat még mindig nincs itt. A hangja közben egyre fokozódik. Jön, közeledik, ez világos. A jelek félreérthetetlenek. Valami mégis nyugtalanít. Feszülten kémlelem a látóteret, de vonat az istennek sem jelenik meg. Sűrűsödik a levegő. Érződik, hogy a kocsisorban mindenki ugyanarra gondol: *hol van már az a vonat?* A hangja már-már fülsiketítő. A vonat szuszogásának ismerőssége lassan, s szinte észrevehetetlenül ismeretlenné válik; a hang most már mintha nem is evilági hang lenne. Ijesztő. Nyugtalanul fészkelődöm az ülésen, a kormányt – bár a forgalmi helyzet nem követeli meg, ennek okán jelenleg semmi értelme – szorosan fogom. Izzad a tenyerem. Valamivel később érzem, a tarkómon is izzadságcsepp képződik, és hátborzongató lassúsággal végigfolyik a gerincem élén. Kiráz a hideg. Szorít a mellkasom. Kicsatolom a biztonsági övet, de a szorítás így sem enyhül. A fejem elnehezedik, pulzál, lüktet. Hányinger kerülget. Résnyire lehúzó az ablakot, de nem, nem segít a friss levegő sem. A szemem elé mintha valami hártya képződött volna, csak homályosan látok. Azon kapom magam, hogy sem teret, sem időt nem érzékelek már. Fogalmam sincs, mióta rostokolok itt, a sorompó előtt. A tér egyre szűkül körülöttem, mintha minden tárgy, ami a látókörömön belül van, felém tartana. *Nincs levegőm!*, kiabálom, de hang nem jön ki a torkomon. És egyébként is: ki hallaná meg agóniámat? Sűrűn kapkodom a levegőt. *Meghalok.* Az, hogy a vonat jön-e, s hogy mikor ezen a ponton már létkérdés. *Mi lesz már? Hol az a kurva vonat?*

Ekkor nézek bele először a visszapillantó tükörbe, és csak most látom: a mögöttem veszteglő kocsimasszát valójában nem is autók alkotják: ezek az események. Események és a

történések, amelyeknek már régen meg kellett volna történniük és amelyeknek most, ebben a pillanatban is történniük kellene, de nem, valami, a kor, az élet, ezt megakadályozza, nem engedi őket megtörténni És most ezek mind itt vannak mögöttem a sorban, különböző autók képében, sokasodnak, megtörténtté akarnak válni, és én is ezt akarom, ezt akarom minden idegszálammal. *Mikor fognak már a dolgok megtörténtté lenni! Mikor kezdek el történni én, az élet, az életem? Mikor léphetünk be mi is a történetbe?*

A hiány – úgy néz ki – generációs trauma. Hiányzó lehetőségek, hiányzó perspektívák, hiányzó jövő. Hiányzó vágyak és érzések. A baj nem az, hogy nincsenek válaszok; a baj az, hogy nincsenek kérdések, amelyekre válaszolni lehetne. Nincs történet. Nincs történetem. Mintha mindannyian a történetünkön kívül élnénk. Egy lépéssel lemaradva magunk, az élet mögött, nem a történetünkben létezünk, hanem mindig eggyel utána. Vagy előtte. A lényeg, hogy nem *benne*. Nem mi élünk, hanem az árnyékaink. Minden olyan homályos. Fátyol borít mindent.

Nincs *semmi!*

itt
nem
történik
semmi!

2025. április 11.

Ma majdnem elsírtam magam.

Nagyanyámat mentünk meglátogatni. Felsőtárkány, öregek otthona. Nemrég került be. A Nagy. Alacsony nővérke nyitja ki a mindig kulcsra zárt a vastag és súlyos vasajtót, ami előtt a liftből kiszállva találjuk magunkat. *Jó napot kívánok, tessék csak*, mondja kedvesen. Fullasztó aldehid szag csap arcon, ahogy belépünk. *A folyosó végén balra van a közös szoba, ott szoktak lenni ilyenkor*, mondja egy másik ápolónő szárazon, feltűnően csak apámnak intézve a mondatot, én mintha ott sem lennék. A folyosó torokszorítóan szűk. Jobb oldalát szinte teljes hosszában keskeny asztal foglalja el, a falhoz rögzítve. Az asztalnál, mint a csibék, sorban, egymás mellett ülnek az öregek, és csinálják a... mit is? *Nincs arcuk*, ez a egondolat villan át az agyamon hirtelen. Sűrűn bocsánatkérések közepette oldalazunk el mögöttük. Szorító szűkösség. Régi, fatámlás vasszékek sercegő, karcos csattanásai visszhangoznak. Kellemetlen, fülsértő hang. *Haló, haló!*, szajkózza egy úr rendületlenül, nem tudni, honnan. Beszédének nincs iránya. *Valaki vegyen már észre!*, ez érződik ki a hangjából,

bárki, akárki, aki arra jár. A kacsasárga falakon elszórtan a bentlakók rajzai: állatos színezők (bárány, cica, bálna), festmények. A folyosó két oldalán elhelyezkedő szobákból tévék halk, alig érthető zümmögése hallatszik ki. *Tolvaj, tolvaj! Ellopták a pénztárcámat!*, sipítozik valaki. Egy a semmiből jövő kéz kapja el a karomat, *ezt nem hiszem el, itt minden nap van valami cirkusz. Kész bolondokháza.*, mondja nagyon halkán, szinte suttogva a karomat megragadó kézhez tartozó idős fej. Ijedségemet nem tudom leplezni, megilletődve, szó nélkül haladok tovább. *Szökés*, gondolom pár másodperccel később, *ez az idős asszony meg akar innen szökni. Menekülni akar. És tőlem remélt segítséget.* Hogy ki volt a tolvaj vagy hogy valóban pénztárca lopás esete állt fenn, valószínűleg már nem tudjuk meg sosem.

Végre eljutunk a folyosó végére, benézünk a viszonylag tágas terembe. A kinti szürkeség a szobára is rátelepszik, az enyhén, de folyamatosan pislákoló neon lámpák fénye vakítóan hat. A polc tetején régi, dobozszerű televíziókészülék, néhány méterre tőle, mint a szófogadó verebek, katonásan ülnek az öregek. A helyiség másik felében a rebellisek, egy kis dohányzóasztal fognak körbe: nagyanyám éppen ott szervezkedik valamit. Toporgunk a küszöbön, apám és én, nem merünk belépni. Ez egy másik világ. És mi ide nem vagyunk hivatalosak. Hogy jönnénk mi ahhoz, hogy szétrombolják ezt a szívszorító idillt, a szobán honoló furcsa békét.

Valahogy azért mégiscsak fel kellene, hogy hívjuk magunkra a figyelmét, gondoljuk egyszerre, én és az apám. Elvégre azért jöttünk, hogy találkozzunk vele, hogy beszéljünk. Nem, hogy megszólalni, integetni sem merünk; minden fölösleges mozdulat illetlen túlbuzgóságnak tetszene ebben a közegben. *Ő* azonban még mindig teljesen bele van merülve a társasági élet szervezésébe. Talán soha nem láttam még ilyen elevennek. Egy gyerek.

Ítélethozatal. Mint a hivatlan vendég ez a szó kúszik be a fejembe minden előjel nélkül, majd a másodperc tört része alatt el is illan. És mégis: valami keserű ízt hagy a számban maga után. *Szomjas vagyok*, figyelek fel elhanyagolt szükségletemre. Fájni kezd a fejem. Enyhén, de érezhetően. Ez szokatlan.

Végre az ajtó felé pillant, csak úgy, hetykén, lezseren Mintegy véletlenül, de összeakad a tekintetünk. Először mintha nem is ismerne fel minket: egyetlen fiát, és unokáját. Arcán zavar, meglepettség, és fátyolos, messziről jövő, szomorúsággal kevert gyermeki öröm. A félreismerhetetlen huncut mosoly. Izgul, ez biztos. Felborítottuk a napirendjét. Kávét viszünk neki, tejport meg újságot. És csokoládét, természetesen, az a kedvence. Lemegyünk a kertbe sétálni. Kissé hűvös van. Bár szaggatottan, de jól lehet vele beszélgetni. Jobban van, mint a múltkori látogatáskor, ez egyértelmű. *Na és hogy megy az egyetem*, kérdezi már másodszer. *Jól, jól.*, válaszolom, de nem kezdem el magyarázni az egyetemi rendszer strukturális felépítését. Apám a gyerekkoráról kérdezi, hogy mire emlékszik. Néha megakad a mondat közepén. Begörcsöl, ha nem jut eszébe egy szó. Elsétálunk a kert végéig, s vissza. Leülünk egy kopott padra. *Őszintén szólva, tudniillik, jóllehet* – ilyen szavakat használ. A kezét figyelem. Mint a rongy. Gyönyörű.

Szép történet egyébként, ahogy ők, a nagyszüleim megismerkedtek. Miskolc, 1963. *Nem Miskolc, Diósgyőr!*, hallom apám hangját a fejemben. Miskolcon három villamos van, és mindegyik a pályaudvarra visz. Hát mit lehet csinálni egy ilyen városban? Mit lehet csinálni egy olyan városban, ahol az összes villamosvonal a vonatállomásra visz? Csak elmenni. Csak elmenni lehet onnan. Ki tudja, lehet, ők is erre készültek. Egy szép napon mindketten jegyet váltottak a trafikban, csak egyet. A Tiszai Pályaudvar felé. Mindketten villamosra szálltak, hogy. Hogy elhagyják a várost. Fölszálltak a villamosra, ugyanarra, a hátsó kocsiban leültek srégen egymással szemben. Ott már nem volt mit tenni, nem volt visszaút. Valahol a Zenta utca és a Vasgyár között félúton találkozott a tekintetük, és. És menthetetlenül egymásba szerettek. Ott, a villamoson. A hátsó kocsiban. Nem mentek hát el. Maradtak. Maradtak, hogy utána huszonöt évig minden áldott reggel együtt menjenek munkába azon a villamoson, amelyiken hét megálló alatt egy életre egymásba szerettek.

Az ég vörösen alkonyodik, s mi, én és az apám, egy 2008-as hibrid Toyota Priusban száguldunk Budapest felé. Mindig valami megmagyarázhatatlan, tompa szomorúság fog el abban a fél órában, amikor megy le a nap. Nappal jól vagyok. Éjszaka is. De a kettő közötti holtidőben iszonyúan. Sosem azt érzem, hogy kezdődik valami új, csakis arra tudok gondolni, hogy valaminek végérvényesen vége van. Ismerős csend honol közöttünk az utastérben. Azt hiszem, mind a ketten szeretünk így, egymás mellett ülve, némán utazni. Később, valahol Egernél cigire gyújt. Lassan, ráérősen dohányzik. Szavakra itt most nincs szükség.

2025. április 21.

Vajon miről beszélget két magány?, gondolkodom a nagyszüleimre nézve, miután felkelek a kihúzott kanapén, súlyos vastag, dunyhák közt húsvét vasárnapról hétfőre virradó reggel. Az asztalnál ülnek, ki-ki a saját magányába merülve. Macskakajaj. Unokatestvéreim már fent, ők mindig is koránkelők voltak, mint a Mama, már csak rám várnak a reggelivel. Feltápázkodom, majd rögtön visszahőkölök. *Vizet! Kaphatnék egy kis vizet, Mama?*, és be sem fejezem a mondatot, a pohár friss víz már ott is van a kezemben. *Mi van, te, Maximilian, aki éjszaka legény, nappal is legyen az*, szellemeskedik nagyapám. Kimegyek a konyhában, *jó reggelt!, jó reggelt!*, köszöntjük egymást. Az asztal megterítve, kávé a kotyogósban lefőzve, a serpenyőben serceg az olaj. Kint süt a nap. *Meghalt a pápa*, mondja valaki rezignáltan, fel sem nézve telefonjából.

Húsvéthétfő.

Az ünnepi asztalnál kellemetlen témákról nem beszélünk. Ezt mi, gyerekek, már nagyon korán megtanultuk. Nem is kellett megtanulnunk; világos volt mindig is. Ebbe nőttünk bele. Pedig. Pedig a kellemetlen témák előtt nincs menekvés. Utat törnek maguknak a gőzölgő ételek között, ami kész csoda (az ünnep csodája, gondolom), hisz az asztal ilyenkor mindig roskadásig rakva: halászlé tőlem távol, előtte a húsleves, a rozsmaringos lében főtt afrikai harcsa mintha még ficánkolna, kaszinótojás, felsorolhatalna fajtájú köret: ilyen krumpli, olyan kuskusz, emilyen rizs, amolyan knédli. Már a stampedlis poharak sem férnek el az asztalon, a kellemetlen téma valahogy mégis mindig utat tör magának. És szagot hagy. Megjelöli a területét.

Hogy miért nem járok templomban, példának okáért. Hát miért! Mert nekem a vallás mindig is csak a mise alatti ásítások számát jelentette. Ezt számoltam mindig. A papra soha nem bírtam figyelni. A folyamatos könyörgés. A bűnbánat. A bűneim nem tartoznak senkire, *még rád sem, te, mindennél hatalmasabb*. Miért kell nekem folyamatosan rosszul éreznem magam. De templomba már nem megyünk, szerencsére. Régen, mikor még gyerek voltam, kellett. Most már nem.

Van egyébként kapcsolatom istennel. Barátkozunk, beszélgetünk olykor. Csak az a baj, hogy nekem ez az emberi isten jutott. Ez a földi, nem a rendes. Az ember képére teremtett. És hát. És hát ez – bármennyire hasonló is – azért nem ugyanaz. A kapcsolatom istennel meg van fertőzve azzal, ami nem ő. Na mindegy, azért ezt az istenszerű teremtményt sem kell a kukába hajítani egyből. Ennek nem vagyok a híve. Ez is használható valamire. Istenke. Csak az a bajom vele, hogy mindig csak számonkér. Illetve nem is ő, hanem én adok számot neki. Önkéntelenül. Kényszeresen. Engedélyeket kérek tőle. Néha naponta többet is. Beadványokkal bombázom:

kedves istenke,

ha egy mód van rá, de tényleg, csak ha nem nagy probléma, kérlek, kérlek, kérlek ne ölj meg se engem se a családomat se a barátaimat és, ha lehet, senkit se ölj meg, ha most nem csinálom ezt vagy azt, emezt vagy amazt, ha nem fogom meg ezt vagy azt négyszer (én mindig négyszer, ezt is miért? a négy egy becsületes szám, én meg kezdem megutálni, és ezt csak miattad, ez csakis a te számládra írandó), ha nem érintem meg ezt vagy azt (a bibliát például) sokszor sokszor sokszor. könyörgök

*szívélyesen köszönöm,
tudod te, ki vagyok*

Adják vissza a rendes istent!

Az igazit.

Az elrabortat.

A túsul ejtettet.

Kérem vissza!

2025. április 24.

Olyan fárasztó minden. Kutya egy élet ez.

Olyan fárasztó minden. Kutya egy élet ez., meséli egy lány, egy barátunk egy korábbi barátjánője, hogy ez a barátunk ezt mondta neki egyszer a telefonban. Kissvábhegy, vasárnap, éjszaka. Négyen maradtunk már csak a tűz körül, kissé lehűlt a levegő, sörösdobozok és csikkek hevernek szanaszét.

Olyan fárasztó minden. Kutya egy élet ez., mondta tehát a barátunk. Ez a barátunk. Ez a barátunk valamivel több mint egy héttel ezelőtt meghalt.

Öngyilkos lett.

Huszonkét éves vagyok. Mit mond el a világról, a világról, amiben élünk, amiben most élünk, hogy már két barátom lett öngyilkos.

Amikor valaki kiszakad a világból, a helye üresen marad. Tátong. És ez az űr elviselhetetlenné válik. Szavakkal leírhatatlan. Felejteni. Felejteni és emlékezni. Ez segít. A nyelv ilyenkor erejét veszíti. A szavaknak nincs hatalma többé.

2025. április 30.

Utazom. Olaszország. Ülök a gépen, ablaknál szerencsére, lent a mélyben lomhán kúszik tova a magyar táj. Lassan csúszik ki alólam, vagy én csúszok ki belőle, abból, ami még ez, ami Magyarország, ami az *otthon*. Fönről nézve nincsenek határok, nem tudom hát, hol a vége. Hol a vége az *otthonnak*.

Utazom. Olaszország. Ülök a gépen, nézek ki az ablakon, és én *Rá* gondolok.

Utazom. Olaszország. Itt töltöm a májust. Talán a júniust is, még meglátom. Egy hónapot voltam otthon: elég volt. Sok is. Jó átlépni a... mit is?

2025. május 2.

Leadási határidő. Visszaolvasom a szöveget. *Leadjam vagy ne adjam le?*, vacilálok. Csikorgó mondatok. Nem jó. *Nem jó, nem jó, nem jó!* Majdnem törölöm az egészet.

Mindegy. Egye. Fene. Leadom. Úgysem tudják, *ki vagyok*